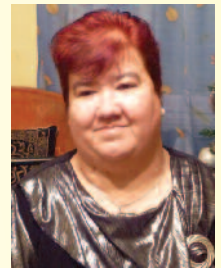

Élni az élet adta lehetőségekkel

Krániczné Tóth Dóra festőművész 1996 óta tagja a Szájjal és Lábbal Festő Művészek Egyesületének, és egyike az ősszel megrendezett Újrafestett valóság kiállítás résztvevőinek.

– Dongakéz, dongaláb fejlődési rendellenességgel születtem Makón – meséli Krániczné Tóth Dóra. – A Mozgásjavító Általános Iskolába jártam, a Marczibányi téren érettségiztem, középfokú társadalombiztosítási ügyintézői tanfolyamot is végeztem, majd két évet egy kézművesipari vállalatnál dolgoztam. Több műtéten estem át, mert járókerettel is olyan volt a járásom, mint Charlie Chapliné. A szülés után kerültem kezes székbe.

– Hogyan jött a festés?

– Engem mindig érdekelt a rajzolás. A művész barátaim ösztönzésére próbáltam meg szájjal festeni, így lettem 1996-ban a Szájjal és Lábbal Festő Művészek Egyesületének ösztöndíjasa. Tizenhároman vagyunk magyarok, havonta egy alkalommal kapunk lehetőséget képzőművész szaktanárral műtermi munkára, modellrajzolásra, néha pedig képzőművész táborban is dolgozhatunk. Mi naptárakba, képeslapokhoz alkotunk, ezért is kell folyamatosan képezni magunkat. Az ösztöndíj főleg a festőkellékek beszerzésére megy el, mert nagyon drágák, de az eladásokból befolyt pénzből akár az életvitelhez is nyújtanak segítséget. Sokat kirándulok, fényképezek, hogy megalkothassam később az élményt. Akрил és akvarell technikával dolgozom, főleg virágcsendéletek

és tájakat festek. Szeretnék minél több kiállításon megjelenni. Hívnak iskolákba is, a gyerekek nagyon fogékonyak, ilyenkor a lábbal festő Kormos László barátommal megyek.

– Önnek mit jelentett részt venni az Újrafestett valóság kiállításon?

– A Magyar Nemzeti Galériában látogatóként már többször jártam, de ez hatalmas lehetőséget jelentett, hogy kicsit nyithassunk az ép művészek felé, és magunkat is megismertessük a nagyközön-séggel. Tanultunk egymástól, azóta is tartjuk a kapcsolatot. Rendkívül élveztem a falfestéket, újszerű volt vele dolgozni az asztalon. Szerepeltünk a médiában, pozitív visszajelzéseket kaptunk, remélem, máskor is adódik alkalom, hogy integráltan részt vegyünk a kiállításokon.

– Két kisgyermeket nevel, háztartást vezet. Hogyan bírja mindezt?

– Nehezen, de kitartóan, mert hiszek önmagamban, és egy sérült embernek másként nem megy. Próbálok teljes életet élni, és kihasználni az élet adta lehetőségeket.

